

žarek dobrote

6/XV
junij
2017

glasilo slovenske karitas

Karitas

TEMA MESECA

3 ••• Otroci nas potrebujejo

KARITAS V ŽUPNIJI

4 ••• Sodelovanje, usklajevanje in skupno delo

GRADIMO DRUŽINO

5 ••• Razvjenost in stari starši

5 ••• Poklicani smo, da prenašamo na vnuke stare vrednote

STAREJŠI MED NAMI

6 ••• Sodelovanje župnijske Karitas z domom za starejše

7 ••• Se bojimo pogovora o smrti?

LJUBEZEN JE IZNAJDLJIVA

7 ••• Dobrodelni tek s štartnino za Karitas

NA OBISKU

8 ••• Mesečna srečanja jih bogatijo in povezujejo

9 ••• Jezusova ljubezen nima mere

10 ••• Prostovoljstvo

11 ••• Izberi prav. Bodi z mano.

CELJE

12 ••• Naslednje leto se zopet vidimo

KOPER

13 ••• Dobrodelni koncert – mozaik dobrote

13 ••• Umetniki za Karitas v Rimu

LJUBLJANA

15 ••• Ko sprejemem sebe, lažje sprejemem druge

16 ••• Priložnost, da smo lahko svoje delo izročili milostni priprošnji Matere Božje

17 ••• Počitnice starejših v Portorožu

MARIBOR

18 ••• Šesta brezdomiada

18 ••• Utrinki iz naših domov za starejše

NOVO MESTO

19 ••• Pri Svetem Duhu zakonci obnovili obljube

*Kje smo doma?
Kjer najdemo toplino
in varno zavetje,
kjer vladata medsebojno
zaupanje
in ljubeča skrb,
kjer ima vsak za vsakogar
čuteče srce.*

Phil Bosman

NAPOVEDNIK

SLOVENSKA KARITA

Letovanje družin v Sončni hiši v Portorožu

26.6. – 1.7. Letovanje družin iz
Nadškofijske karitas Maribor

3. – 8.7. Letovanje družin iz
Nadškofijske karitas Maribor

ŠKOFIJSKA KARITAS CELJE

8.6. Predavanje: Naš otrok je hudo zbolel,
Vransko ob 19h

18. - 20. 6. Skupina za starejše – počitnice, Vrbje

23. 6. Romanje župnijskih Karitas

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

3.6. Romarski dan ŠK, Batuje

6.6. Druženje generacij, I. Bistrica

7.6. Srečanje IOK in Kraške DK

12.6. Srečanje DK Idrija Cerkno

13.6. Srečanje TOK

15.6. Srečanje invalidov, Ilirska Bistrica, Brce

17.6. Romanje ostarelih in bolnih na Brezje

24.6. Srečanje GOK, Levpa

25.6. Tabor PNC, Soča

ŠKOFIJSKA KARITAS LJUBLJANA

22.6. Srečanje vseh zaposlenih v Karitas, Kurešček

Foto: Saša Eržen

• FOTO NASLOVNA in ZADNJA STRAN Rok Mubi •

tema meseca

OTROCI NAS POTREBUJEJO

Peter Tomažič

Slovenska karitas v mesecu juniju začenja z dobrodelno akcijo Otroci nas potrebujejo, ki je namenjena zbiranju materialnih in finančnih sredstev za pomoč socialno ogroženim otrokom s šolskimi potrebščinami. Poletje je čas, ko morajo starši že nakupiti šolske potrebščine za svoje otroke, kar pa ni vedno lahko. Stroški so veliki, saj za enega osnovnošolca družina samo na začetku šolskega leta potrebuje več kot 200 €, kar je za mnoge družine veliko breme. S to dolgoletno akcijo želimo staršem ob začetku šolskega leta lajšati bremena in skrbi.

Foto: Rok Mubi

Mama Marija in oče Igor imata šest otrok. Štirje obiskujejo osnovno šolo, dva sta predšolska. Zaposlen je le oče, vendar je njegova plača majhna, vsekakor premajhna za preživljanje številne družine. Mama je bila pred leti zaposlena, vendar je, ko je šlo podjetje v stečaj, ostala doma. Vsi so zelo skromni, pri Karitas občasno prejema hrano in oblačila. Pred začetkom šolskega leta se bodo oglasili tudi za pomoč pri nakupu šolskih potrebščin.

S to resnično zgodbo smo se v mesecu maju v akciji Pokloni zvezek po šolah obrnili na otroke in njihove starše ter prosili za zbiranje zvezkov. Z akcijo spodbujamo vrtce in šole k solidarnosti in dobroti. Otroci v zvezek narišejo ali napišejo spodbudno sporočilo, ki razveseli prejemnike zvezkov.

Mama Ema in oče Miha živita v stari, vlažni hiši s svojima dvema otrokoma in Mihovo sestro Katjo, ki je mama samohranilka. V celotni družini je zaposlen le oče Miha, ki se zelo trudi, vendar so njegovi dohodki prenizki za vzdrževanje vseh. Ema in Katja večkrat prideta na Karitas po hrano ter primerna oblačila in obutev za otroke.

Ti še nikoli niso imeli novih šolskih torb ali športnih copat.

V letu 2016 smo samo s šolskimi potrebščinami pomagali 12.548 otrokom, kar v skupni vrednosti znaša 315.380 €. Pomoč pri plačilu kosil, prevozov in obšolskih dejavnosti je v vrednosti 82.698 € prejelo 1.523 otrok in dijakov. V projekta Botrstvo in Posvojitev je bilo v preteklem letu vključenih 146 otrok. V lanskem letu pa je v sklopu aktivnosti župnijskih Karitas učno pomoč obiskovalo 574 otrok, 6.809 otrok se je vključilo v delavnice in strokovno vodene skupine, 590 pa jih je obiskovalo centre za otroke in mlade. Skupna vrednost pomoči otrokom je v letu 2016 znašala 692.928 €, prejelo pa jo je 28.790 otrok in dijakov.

Mama Alenka se je morala s svojimi tremi otroki zaradi težke družinske situacije izseliti. Usmilil se jih je star gospod in jim v svoji hiši ponudil varno streho nad glavo. Bil je težko, vendar za prvo silo dobro. Kasneje so dobili socialno stanovanje in lahko so zaživel mirno življenje. Vsi trije otroci hodijo v osnovno šolo. Zanje je bilo težko tudi to, da so v dobrem letu zamenjali kar tri šole. Pri Karitas jim pomagamo s hrano, obleko in plačilom kakšne položnice. Potrebovali bodo tudi šolske potrebščine.

Stari gospod je nesebično pomagal družini, ki je bila v stiski. V prebranih zgodbah vidimo stiske, ki jih doživlja na tisoče otrok in njihovih staršev. Na Karitas jim želimo v čim večji meri pomagati in jim olajšati njihove težave in pomanjkanje, zato preko poletja

Foto: Arhiv DMC

ljudi odprtega srca vabimo, da prinesejo nove, velike črtaste zvezke ali tempera barvice na najbližjo Karitas oz. darujejo finančna sredstva za pomoč otrokom na transakcijski račun:

Slovenska karitas,
Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana,
TRR: SI56 0214 0001 5556 761, sklic: 3620,
namen: Otroci nas potrebujejo.

Dobrodelna akcija bo potekala preko poletja do začetka novega šolskega leta. •

Karitas v župniji

SODELOVANJE, USKLAJEVANJE IN SKUPNO DELO

Iz priročnika za razvoj župnijskih Karitas »Ljubi svojega bližnjega« pripravili člani nacionalne koordinacijske skupine za sodelovanje Karitas v Jugovzhodni Evropi

4

Župnijska karitas ni edini akter v krščanski skupnosti, niti v širši družbi. Karitas ja vsak dan v stiku z ostalimi segmenti župnijskega življenja (župnik, pastoralni svet, katehisti, redovne skupnosti, župnijske skupine, škofijska Karitas ...) pa tudi z javnimi ustanovami (občine, zdravstveni domovi, bolnišnice, domovi za starejše, centri za socialno delo, šole, Zavod za zaposlovanje ...) ter z gospodarskim sektorjem (podjetji, sindikati, samostojnimi podjetniki itd.).

Če upoštevamo vlogo opazovanja okolja in animacije skupnosti, ki bi jo morala živeti vsaka ŽK, je pomembno razumeti, kako biti v vsemu zgoraj naštetimi skupinami v stiku in z njimi graditi zdrav ter produktiven odnos.

Obstajajo tri vrste dobrih odnosov župnijskih Karitas (s tujkami KKK):

- **Sodelovanje (kooperacija):** pomeni delitev dela; vsaka oseba/združenje je odgovorna za neko delo znotraj globalnih ciljev. Ponavadi je neformalna in noben od ciljev ni skupno zastavljen, vendar se izmenjujejo informacije.
- **Usklajevanje (koordinacija):** pomeni razvijanje bližnjega delovnega razmerja, kjer potrebujemo več skupne komunikacija in načrtovanja.
- **Skupno delo (kolaboracija):** pomeni vzajemno vključenost udeležencev, ki skušajo z usklajenim prizadevanjem reševati probleme. Predstavlja skupno delo, deljenje skupnih ciljev in zavez, ki se razvijejo v partnerstvo. Delijo se vodenje, viri, riziko, nadzor in izidi.

Nobena od teh ni boljša od drugih, odvisne so od aktivnosti in programov. Vse lahko koristijo udeležencem v procesu KKK, pomenijo boljše poznavanje trenutnega stanja in novosti, podpirajo dejavnosti, omogočajo dostop do raznolikih virov in znanj, dosežejo stvari, ki jih ena sama organizacija ne bi zmogla, predstavljajo jedro za aktivnosti, ki lahko pritegnejo druge mreže, in s tem večajo podporno bazo.

Sodelovanje in usklajevanje dela znotraj župnije

Najprej je pomembno usklajevanje vlog znotraj župnijske Karitas, kjer morajo biti vloge dobro definirane, da ne pride do zmede. **Člani, ki v skupini dobro sodelujejo in delajo skupaj za dobro drugih, ne**

tekmujejo med seboj. Za svoje vloge in naloge prevzemajo odgovornost in sprejemajo splošne poglede, vendar zaznajo tudi potrebe skupine po vzajemni podpori.

V uspešnih skupinah člani:

- poznajo svoje vloge, naloge in odgovornosti,
- se zavedajo pomena dobrih odnosov,
- delijo vodstvene funkcije znotraj skupine in uporabijo vse vire, kadar potrebujejo pomoč,
- dopuščajo različnost,
- se zanimajo za napredek posameznika kot tudi skupine,
- ostajajo odprti za spremembe, inovacije in kreativno reševanje problemov,
- predano skrbijo za skupinsko komunikacijo o ciljih in urnikih, obenem pa dopuščajo pripombe,
- promovirajo konstruktivno kritiko in uporabne napotke,
- cenijo zaupanje in predanost znotraj skupine,
- želijo, da se vsi člani skupine med seboj spoštujejo, in ohranjajo realen pogled na pričakovanja.

Osnovno usklajevanje znotraj župnije je stalno sodelovanje z ostalimi skupinami in telesi v župniji. V vsaki župniji je namreč veliko ljudi, ki imajo različne vloge: župnik, člani pastoralnega sveta, sodelavci ŽK, člani gospodarskega sveta, katehisti, redovnice, mladi, pevci in druge skupine.

Če dobro delite informacije in usklajujete delo, ne bo izoliranih dejavnosti, temveč boste dejavnosti načrtovali skupaj. Tako ŽK ne bo delovala sama zase, temveč v imenu župnije in za celotno skupnost. Za dosego večjega vpliva akcij je pomembno v aktivnosti vključiti različne skupine. Te lahko ustvarijo letni pastoralni načrt za aktivnosti vseh skupin. Na primer: dobrodelne dejavnosti ŽK moramo podpreti in načrtovati skupaj s kateheti, ki jih lahko promovirajo v katehezi, in skupaj z liturgično skupino, da bi pripravili posebno bogoslužje, posvečeno omenjeni dejavnosti.

Delati skupaj na škofijski in dekanjski ravni

Ne pozabite v svoje dejavnosti vključiti in se o njih pogovarjati tudi na dekanjski in/ali škofijski ravni! Dober odnos na tej ravni vam prinaša dostop do informacij, vključili vas bodo v svoja izobraževanja in vam tudi lahko pomagali pri reševanju morebitnih težav.

Sodelovanje, usklajevanje in skupno delo z drugimi organizacijami v lokalnem okolju

Identifikacija partnerjev

Pri vsaki dejavnosti so najmočnejša partnerstva tista z najboljšo mrežo partnerskih organizacij. Ko so jasna področja dela (s pomočjo procesa poslušati – opazovati – razločevati), je za ŽK zelo pomembno:

- v skupnosti najti partnerje, pripravljene na sodelovanje;

- prek že obstoječih kontaktov preveriti različne možnosti, ki so na voljo, ali vzpostaviti nove;
- izbrati najboljše partnerje in zagotoviti njihovo aktivno udeležbo.

Ko najdete ustrezne partnerje, se morajo predstavniki ŽK sestati z odgovornimi. Srečanje je velikega pomena, saj boste le tako videli, če je sploh mogoče delati skupaj. Ostalim organizacijam predstavite, kaj je za vas osrednja naloga tega partnerstva, kako lahko pomagate in kaj vse lahko to sodelovanje prinese. Prav tako lahko organizirate posebne delavnice, študijske obiske ali izmenjave, prek katerih boste idejo partnerstva lahko bolje razumeli.

Ponavadi je najtežje dobro partnerstvo vzpostaviti z lokalno oblastjo (težje kot z drugimi nevladnimi organizacijami). Veliko naporov je treba vložiti v to, da postanejo bolj aktivno udeleženi, da sodelujejo, da jim pokažete, kaj vse lahko z vašo pomočjo pridobijo in uresničijo.

Sodelovanje z organizacijami v javnem sektorju

Javni sektor je sestavljen iz vladnih struktur in javnih zavodov: bolnišnic, občin, šol, domov za starejše, centrov za socialno delo itd. Javni sektor naj ne sodeluje le v animaciji, temveč že v opazovanju revščine, saj ima običajno statistične podatke. Na različne načine delajo z ljudmi v stiski. Prav zato sodelovanje z njimi lahko ŽK pomaga, še posebej pri pridobivanju informacij. Prav tako lahko javni sektor pripomore k boljšemu skupnemu delu na področju stiskov z javnostmi. Če ŽK z javnim sektorjem dobro sodeluje, lahko bolje promovira iniciative, primere dobre prakse, soudeležbo.

Sodelovanje z zasebnim sektorjem

Zasebni sektor je ponavadi sestavljen iz majhnih in velikih podjetnikov, katerih glavni steber je profit, zato so motivirani drugače kot ŽK. Obenem pa je zasebni sektor inovativen, produktiven, ciljno orientiran in hiter.

Danes se zasebni sektor vse bolj zaveda težav in revščine okoli sebe, nekateri tudi že možnosti, ki jih ima sam za doseganje skupinske družbene odgovornosti in že radi sodelujejo pri raznih dogodkih. Vloga Karitas pri tem je, da jim predstavi posamezne družbene probleme revščine in jim ponudi ideje za sodelovanje. Ob tem jim je treba predstaviti tudi dejstvo, da podjetje, ki je družbeno odgovorno, ne pridobi le finančno in kratkotrajno, temveč zlasti pri ugledu v skupnosti, kar prinaša dolgoročne rezultate.

Sodelovanje z drugimi nevladnimi in civilno družbenimi organizacijami

Obstaja širok nabor nevladnih oz. civilno družbenih organizacij: humanitarne nevladne organizacije, organizacije za določeno dejavnost (okoljevarstvene skupi-

ne, kulturna društva, gasilska društva...), mladinske in športne organizacije, sindikati ...

Njihova osnova so vrednote, saj delujejo v skladu z nekaj temeljnimi idejami (npr. solidarnost, okoljevarstvo, boj za človekove pravice). Ponavadi civilne družbe hitro reagirajo na razne probleme v družbi. Niso toge, ampak zelo ustvarjalne, zaradi česar je sodelovanje z njimi lažje in moremo skupaj veliko narediti za dobro ljudi. •

gradimo družino

5

RAZVAJENOST IN STARI STARŠI

Bogdan Žorž

Od staršev večkrat slišimo očitke na račun starih staršev, češ da razvajajo otroke. Najbrž so tudi takšne družine, tudi takšne situacije. Vendar sem prepričan, da veliko redkejše, kot običajno mislimo. Tudi kadar stari starši obsipajo vnuke s predragimi darili in podobnim, to nima odločilnega vpliva na nastajanje razvajenosti, saj je za vzgojo pomembnejši vpliv staršev in so odločilni vedenjski vzorci staršev.

Vpliv starih staršev postane pomemben v primerih, ko so le-ti močno vključeni v vzgojo (npr. varstvo, pogosta odsotnost staršev). V takem primeru je bolj v ospredju neustrezna starševska vloga, razvajanje s strani starih staršev je le posledica. Izjema so okoliščine, ko posesivni stari starši vzgoje preprosto ne prepustijo, ne omogočijo otrokovim staršem. Srečujemo tudi primere, ko otrokovi starši pravzaprav nimajo nobene besede pri vzgoji otroka. Vse to so izkrivljeni družinski odnosi, ki so idealno rastišče za razvajanje: stari starši in starši tekmujejo v tem, na koga se bodo otroci bolj navezali, in posledica so razvajeni otroci.

V družinah, kjer je vsaj načelno jasno, da so za vzgojo otrok prvi odgovorni starši, pa učinki razvajanja s strani starih staršev nimajo večjih posledic. Še manj pa učinki razvajanja, ki ga včasih izvajajo drugi sorodniki. •

Iz knjige Razvajenost – rak sodobne vzgoje.

POKLICANI SMO, DA PRENAŠAMO NA VNUKE STARE VREDNOTE

Imre Jerebic

Iz svoje izkušnje lahko povem, da mi moji trije vnuki kar skočijo v objem, ne glede na to, ali jih pridem iskat v šolo, vrtec, privatno varstvo ali pa če pridejo na obisk k meni domov. Vesel sem, da se enako dogaja ženi, ki je nekoliko bolj stroga babi.

6

Iz roda v rod prenašamo izkušnjo, da so stari starši, med katere lahko v nekaterih deželah ali pokrajinah štejejo celo tete in strice, zavetje in oaza »cartanja« svojim vnukom. To izkušnjo sam prinašam iz rodne družine v Prekmurju, kjer sta bila mamca in občasno tudi dedek ne samo tista, ki sta imela čas za več vnukov, nas nagrajevala z jabolki, ki sta jih nekje skrivala, se z nami pogovarjala, smejala, tolerirala naše norčije, razsojala otroške spore, ampak sta bila tudi naše zatočišče pred hudo uro, ko smo večkrat kaj naredili narobe.

Potem je prišel čas, ko so pred 10 ali 20 leti stari starši kar naenkrat izgubili vlogo zavetja, »cartanja«, otroškega razsodišča in še česa, ker so to vlogo bolje opravljali vrtci, privatno varstvo, male šole z modernimi metodami in sistematično vzgojo. Stara starša, mlada upokojenca, ki sta še pri močeh, sta mi potožila, kako sta računala, da bosta razbremenila hčerko in popazila vnučko. Celo pričakovala sta, da je hči po porodniški ne bo dala v vrtec. Pogajanja so izpadla slabo: »Vidva sta prestara, danes se drugače vzgaja, na zaupam vama svojega otroka.«

Po drugi strani pa poznam primer, tudi iz naše vasi, ko je snaha popolnoma zaupala tašči, ki je več kot eno leto kljub svojemu slabemu zdravju skrbela za vnuka, ker niso dobili vrtca in ker je bila prepričana, da ji skrb za vnuka prinaša in krepi zdravje.

Zagotovo so bili vrtci ali privatno varstvo marsikje edina možna rešitev, saj je mlada družina živela daleč stran od svojih staršev, poleg tega pa se delodajalci ne ozirajo veliko na privatne potrebe svojih zaposlenih.

Morda je zelo krut delavnik za starše tudi malih otrok pripomogel, da se vloga starih staršev zopet normalizira, dobiva pa celo potrošniški značaj, saj so stari starši odlični kupci potrebnih ali nepotrebnih stvari za vnuke. Njihova materialna pomoč vnukom bi morala biti dogovorjena s starši in nikakor ne more nadomestiti »cartanja«, ljubkovanja in zavetja.

Na kratko bom v treh vidikih opredelil svoje videnje vloge starih staršev:

A. Sami moramo premagati strah in bolj ceniti vlogo starega starša. To pomeni, da moramo vsak v sebi dnevno razčiščevati, da smo kljub tegobam starosti nekaj vredni in da nas čas ni čisto pozvil. Smo zakladnica spominov, izkušenj, dobrih del, duhovne dediščine, bližine, čutnega in seveda oaza za »cartanje« z najmlajšimi. Ni slabo, če nam lastni otroci dajo nalepko, da nam gre na otročje. V tem primeru zagotovo spadamo k vnukom. Sodobni čas, ki je potrošno in pridobitno naravnano, nam je hotel ukrasti našo zakladnico in jo vreči med staro šaro, toda vnuki nam jo pomagajo ,unovčiti', in to je naša priložnost.

B. Vnuki krvavo potrebujejo naše zavetje, »cartanje«, tihe sogovornike v svojih težavah. Starši morajo ohranjati svojo primarno starševsko vlogo, ki postavlja meje, red, starševski odnos itd. Stari starši smo zmeraj »druga violina«, ki igra svojo pomembno melodijo. Če prihaja v navzkrižje s starši, je vse razglašeno. Vloga starih staršev ni nadzorovanje staršev, če prav delajo. Tudi ni posestniška, ker npr. oni ne bi zmogli vzgoje in skrbi. Ni potuhnjena v smislu, da to in to damo z namenom, da ne bi izgubili vnukov.

C. Poklicani smo, da prenašamo na vnuke stare vrednote, ker je čas zmeden in preveč ponuja ali prodaja. Vrednote, ki so dediščina iz roda v rod, se preko modrosti starih staršev nevsiljivo zakoreninjajo v duše vnukov. Ko se oziram v svoje otroštvo, odkrivam, kakšno bogastvo so nosili stari (mamce, dedki, strici, tete), pa se s tem niso hvalili. To so izžarevali in za tem so stali. Tudi mi, današnji stari starši, imamo to zakladnico in niti ni pomembno, če potrošna miselnost to ceni. Naši vnuki iz nje zagotovo črpajo, če se z njimi »cartamo«, pogajamo, jim nudimo zavetje in jih imamo radi kot stari starši. •

starejši med nami

SODELOVANJE ŽUPNIJSKE KARITAS Z DOMOM ZA STAREJŠE OBČANE

Ana Marija Tisovic

Ena izmed karitativnih dejavnosti ŽK je lahko tudi sodelovanje in vodenje skupin za samopomoč v domovih za ostarele. V Slovenskih Konjicah že vrsto let zelo dobro sodelujemo z domom za starejše »Lambrechtov dom«. V teh letih se je v domu zamenjalo že kar nekaj vodstvenega kadra, vendar smo vedno naleteli na zelo dober odziv, ko smo novemu vodstvu predstavili naše delo. V domu deluje enajst skupin za samopomoč. Prostovoljci ŽK samostojno vodijo dve skupini, pri eni pa pomagajo. Naša največja skupina je »duhovna skupina«. Enkrat tedensko se v domski kapeli zbere od 25 do 40 oskrbovancev. Skupina je odprta za vsakega, ki se želi udeležiti srečanja. Oskrbovancem, ki so težje pokretni, zaposleni pomagajo, da se srečanja lahko udeležijo. Za skupino enkrat letno organiziramo obisk v eni izmed cerkva v naši širši okolici, kjer se udeležimo sv. maše, nato pa se srečamo in družimo s krajani.

Ko organiziramo vsakoletno romanje za starejše, povabimo tudi stanovalce doma. Tega romanja se udeleži okoli 20 stanovalcev. Zaradi večjega števila

stanovalcev vodstvo doma zmeraj poskrbi, da nas spremlja medicinska sestra.

V predbožičnem času organiziramo adventno srečanje, ki je predpriprava na Božič z mašo v župnijski cerkvi. Po maši pa v župnijskem domu pripravimo tudi pogostitev, kulturni program in druženje tako oskrbovancev doma kot tudi starejših, ki pridejo na to srečanje iz svojih domov. Srečanj izven doma se oskrbovanci zelo veselijo, saj obogatijo njihov vsakdanjik.

Naši farni duhovniki oskrbovance duhovno oskrbujejo. Vsak prvi petek imajo v domu sv. mašo, pri kateri sodelujemo. V velikonočnem in predbožičnem tednu je v domu slovesna sv. maša, ki jo sooblikuje starejši cerkveni pevski zbor.

Lani in letos smo na željo oskrbovancev organizirali blagoslov oljčnih vejic in butar na cvetno nedeljo, na veliko soboto pa blagoslov velikonočnih jedi v jedilnici doma starejših. Menim, da bo to postala stalnica, saj so stanovalci oba dogodka zelo dobro sprejeli in ju tudi pogrešali.

Da je naše delovanje v domu uspešno, se moramo zahvaliti našim prostovoljcem, predvsem pa vsem zaposlenim v domu. Za voditelje skupin vodstvo doma organizira redne sestanke – intervizijo, kjer se dodatno izpopolnjujejo.

V letu 2012 je Lambrechtov dom predlagal ŽK Slovenske Konjice tudi za priznanje za prostovoljca leta, na kar smo seveda ponosni. Naši prostovoljci, ki sodelujejo pri aktivnostih v domu, se pohvalijo s tem, da jih to delo tudi notranje bogati, zato zelo radi sodelujejo. •

SE BOJIMO POGOVORA O SMRTI?

Barbara Godler

Iz službenih in osebnih razlogov me je pot odnesla na Jožefov hrib, v dom starejših, kjer stanuje tudi ga. Metka Klevišar. Kdo je Metka Klevišar, kako živi in kako preživlja obdobje svojega življenja v domu, sva se na kratko pogovorili in polepšali dan druga drugi.

Ga. Metka je zdravnica, publicistka, prevajalka, ki je napisala veliko knjig, kot so Spremljanje umirajočih,

Kako udomačiti bolezen, Čisto vsakdanje stvari in še bi lahko naštevali. Upokojena onkologinja dobiva ideje za pisanje v čisto vsakdanjih stvareh, življenju in pri ljudeh, ki jih srečuje. Njena zadnja knjiga, ki je izšla pri Mohorjevi, ima naslov Vsak ima svojo zgodbo – in v pogovoru s sogovornico sem to tudi sama ugotovila. V Domu Sv. Jožef, kjer ga. Klevišar biva, se ukvarja s številnimi dejavnostmi. Pri sv. Jožefu sta si z dolgoletno prijateljico Julko Žagar ustvarili lep dom in domače vzdušje. Najin pogovor se je dotikal predvsem tem o starejših, bolniški pastoralni in umirajočih. Presenečena sem bila nad dejstvom, da se starejši izogibajo teme o smrti in umiranju, saj jih je strah umreti. Če bi imeli možnost, bi si življenje podaljševali v neskončnost. Nekam, brez cilja, samo da ni treba srečati smrti, ki prinaša nekaj groznega. Prinaša nekaj, česar ne poznamo; upanje in naša vera v veroizpoved je zgolj »nedeljska«, čez teden pa spet izpuhti. S sogovornico sva se spraševali, kdaj pride v obdobju staranja do preloma, do drugačnega razmišljanja o tem, ali se bojim smrti, ali spontano odrivam misli o smrti na rob in v ozadje svojih možganov. Menim, da je bolj pomembno, da se v obdobju, ko smo še sposobni sami odločati o tem, kako se želimo pripraviti na smrt in kako želimo kvalitetno preživeti obdobje svojega življenja, pogovorimo s svojci o svojih željah in potrebah.

Metki Klevišar sem hvaležna za pogovor in obogatitev ter za nova spoznanja, do katerih sem prišla na pogovoru. •

Ijubezen je iznajdljiva

DOBRODELNI TEK S ŠTARTNINO ZA KARITAS

Gretel Schoukens

V okviru TEKA PODNEBNE SOLIDARNOSTI sta osnovna šola v Vodichah in podružnična šola v Utiku 10. maja že četrto leto zaporedoma organizirali dobrodelni tek ali hojo. Pri tem je župnijska Karitas že drugo leto lepo sodelovala s šolo. Vreme nam je bilo naklonjeno. Prišlo je kar 162 ljudi, najstarejša udeleženka je bila stara 61 let, najmlajši pa 2 leti. Tek sta s spodbudnim nagovorom odprla ravnatelj Jure Grilc in župan Aco Franc Šuštar.

Udeleženci so namesto startnine darovali hrano z daljšim rokom uporabe ali šolske potrebščine za socialno ogrožene družine v Občini Vodice. Namen dobrodelnega teka ni bilo tekmovanje, ampak solidarnost, druženje ter spoznavanje orientacije. Proga z 22 točkami je bila namreč narisana na zemljevidu, udeleženci so tekli od ene točke do druge in pri vsaki preluknjali kartonček. Pri nekaterih točkah so po-

leg tega dobili še črke, s katerimi so morali sestaviti geslo. Namig jih je peljal do Luka Janežiča, znanega športnika iz Vodice.

V letošnjem letu so si učenci v podaljšanem bivanju zadali cilj teči v mesecu oktobru in aprilu. Skupaj so pretekli lepih 3169,86 km. Na koncu prireditve so bili zato nagrajeni najbolj pridni tekači po oddelkih podaljšanega bivanja ter najboljši dečki in deklice v skupnem seštevku. Prav ob koncu pa je sledilo še žrebanje desetih simboličnih nagrad Občine Vodice za pravilno rešena gesla. Na cilju so tekače seveda čakale osvežujoča pijača in sladke dobrote, ki so jih spekle prostovoljke Karitas.

Udeleženci so za Karitas prispevali 319 različnih prehranskih izdelkov in 97 šolskih potrebščin, kar pomeni, da je vsak dal bistveno več kot samo

8

en izdelek. Hrana je bila poleg tega zelo kvalitetna. Poleg bolj običajnih izdelkov (npr. riž, moka, testenine in sladkor) je Karitas dobila tudi kavo, med, piškote in druge sladkarije, ribe, konzerve ter pripravljeno hrano. Skupaj je bilo zbranih več kot 134 kilogramov, kar je skoraj dvakrat več kot lani. Tudi šolske potrebščine čakajo na nove uporabnike. Zbrali smo predvsem zvezke in svinčnike, otroci iz socialno ogroženih družin pa se bodo lahko razveselili tudi barvic, ravnil, flomastrov in radirk.

Vsega tega smo zelo veseli in smo hvaležni radodarnim ljudem. Zahvaljujemo se za dobro sodelovanje z vodiško osnovno šolo in občino. Se vidimo 10. maja prihodnje leto! •

na obisku

MESEČNA SREČANJA JIH BOGATIJO IN POVEZUJEJO

Polona Šporin

Na obisku pri Župnijski karitas Ormož

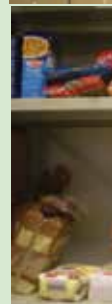
V cvetnem tednu, ko se je narava razkošno pomladno prebujala, sem se iz Slovenskih goric preko Ptuja odpravila na obisk k prostovoljcem ŽK Ormož. Kljub delovni akciji so si vzeli čas in predstavili svoje delo in stiske, s katerimi se srečujejo.

V njihovih novih in sodobno urejenih prostorih sem prizadevne prostovoljce, ki so res pisana družina, našla sredi dela in priprav na razdelitev prve pošiljke hrane iz ukrepa EU. V prostoru, ki so ga po več predhodnih selitvah dobili na voljo, je lično urejeno skladišče oblačil in drugih predmetov ter skladišče prehranskih artiklov. Na voljo je tudi prostor za pogovor in spremljanje ter administrativno delo.

ŽK Ormož so na predlog župnika p. Draga Avsenaka ustanovili v marcu 2010, tako so ravno v tem času obeleževali sedmo obletnico delovanja. Izdelali so statut, izvolili vodstvo in si zadali kratkoročne ter dolgoročne naloge. ŽK Ormož združuje dvanajst rednih prostovoljcev, ki se mesečno srečujejo na delovnih srečanjih, kjer se pogovorijo o opravljenem delu in naredijo načrte za naprej. Na mesečnih srečanjih, ki se jih udeleži tudi domači župnik, poskrbijo tudi za duhovno podporo. Ugotovili so, da jim ta srečanja veliko pomenijo za duhovno rast, podporo pri opravljanju njihovega dela in tudi za njihovo medsebojno povezanost, zato se trudijo, da jih redno organizirajo.

Pomoči potrebnim občanom so na voljo štirikrat mesečno, in sicer ob četrtnih, od tega na prvi četrtek v mesecu v dopoldanskem času, preostale dneve pa popoldne. V tem času se prostovoljci trudijo za vsakega, ki potrka na njihova vrata, najti tisto, kar najbolj potrebuje, predvsem pa lepo besedo in iskrene spodbude. Najpogosteje na njihova vrata trkajo družine in starostniki.

Prostovoljci ob začetku leta naredijo načrt dela. Delo si razdelijo glede na zmožnosti. Prehranske artikle, ki jih razdelijo, prejmejo iz ukrepa EU ter kupujejo iz zbranih in doniranih sredstev. Prehranske pakete oblikujejo glede na potrebe

prosilcev in število družinskih članov. Enkrat letno sodelujejo pri organizaciji srečanja za starejše, ki se prične s sveto mašo in nadaljuje s pogostitvijo. Obiskujejo tudi starejše, ki bivajo v domačem okolju in v bližnjem CSO Ormož. Občasno nudijo pomoč tudi ljudem, ki so izven njihove lokalne skupnosti, pa potrebujejo podporo, saj jih k njim napoti bližnja bolnišnica ali CSD. ŽK Ormož se odziva tudi ob nenadnih dogodkih, npr. pomagali so družini ob požaru. V letu 2016 so opravili 950 ur prostovoljskega dela.

ŽK Ormož je lepo vpeta v lokalno okolje, sodelujejo z župnijskim občestvom, RKS, OŠ, CSD Ormož in Občino Ormož, ki tudi finančno podpira njihovo delo, česar so še posebno veseli. Povedali so, da se Občina Ormož odreče poslovnim darilom ob koncu leta in sredstva podari tudi v korist ŽK Ormož.

ŽK Ormož se odziva na povabila Nadškofijske karitas, ki vabi na različne dogodke ali k raznim akcijam. V letu 2016 sta se dva prostovoljca

udeležila izobraževanja za svetovalno delo v ŽK. Predlagajo tudi otroke, družine ali starostnike za letovanje v Portorožu.

Prostovoljci odkrito povedo, da jih moti pretirano povečano administrativno

delo, katerega zahteve so vedno večje.

Ko sem se vračala nazaj proti Mariboru, je v pomladno prleško pokrajino že legal mrak in prijeten dan se je bližal koncu, v meni pa so odmevale misli dobrih ljudi, ki z žarom in preprosto predanostjo delajo za sočloveka po najboljših močeh in s svojimi najlepšimi željami. •

JEZUSOVA LJUBEZEN NIMA MERE

papež Frančišek

Jezusova ljubezen nima mere. Ni kakor posvetne ljubezni, ki iščejo oblast ali nečimrnost. Jedro krščanskega življenja je Božja ljubezen. Poslanstvo kristjanov pa je prinašati ljudem veselje. »Kakor je Oče mene ljubil, sem tudi jaz vas ljubil.« Te Jezusove besede poudarjajo neskončnost njegove ljubezni. Jezus nam naroča, naj ostanemo v Njegovi ljubezni, ker je le-ta ljubezen Očeta. Vabi nas tudi, da bi se držali Njegovih zapovedi. Te so osnova, temelj, a držati se je treba vseh stvari, ki nas jih je Jezus naučil: zapovedi vsakdanjega življenja, ki predstavljajo način krščanskega bivanja.

»Druge ljubezni« nas oddaljijo od Jezusove ljubezni

Seznam Jezusovih zapovedi je zelo obširen, a jedro je eno samo: to je Očetova ljubezen do Njega in Njegova ljubezen do nas. »Obstajajo druge ljubezni. Tudi svet nam predlaga druge ljubezni: na primer ljubezen do denarja, ljubezen do nečimrnosti, šopirjenja, ljubezen do nadutosti, ljubezen do oblasti, tudi delanja krivičnih stvari, da bi imeli več oblasti ... To so druge ljubezni, ki niso Jezusove in niso Očetove. On nas naproša, naj ostanemo v Njegovi ljubezni, ki je Očetova ljubezen. Pomislimo na te druge ljubezni, ki nas oddaljijo od Jezusove ljubezni. Obstajajo tudi druge mere za ljubezen: ljubiti na pol ne pomeni ljubiti. Nekaj je imeti rad, drugo pa je ljubiti.«

Božja ljubezen nima mere

Ljubiti je več kakor imeti rad. Katera je prava »mera za ljubezen«? »Mera za ljubezen je ljubiti brez mere.« Če se držimo zapovedi, ki nam jih je dal Jezus, bomo ostali v Njegovi ljubezni, ki je ljubezen Očeta: »Brez mere. Brez te mlačne ali koristoljubne ljubezni.« Gospoda bi lahko vprašali, zakaj nas vendar spominja na te stvari: »Da bo moje veselje v vas in da bo vaše veselje dopolnjeno.« Očetova ljubezen prihaja k Jezusu, Jezus pa nas uči poti ljubezni: »Odprto srce, ljubiti brez mere, pustiti ob strani druge ljubezni.«

Poslanstvo kristjana je prinašati ljudem veselje

Velika ljubezen do Njega je ostati v tej ljubezni in veselju. Ljubezen in veselje sta dar, za katerega moramo Gospoda prositi. »Nedavno je bil neki duhovnik imenovan za škofa. Šel je k svojemu ostarelemu očetu, da bi mu povedal novico. Ta ostareli mož, že upokojen, ponižen človek, ki je bil celo življenje delavec, ni hodil na univerzo, a imel je modrost življenja. Sinu je svetoval le dve stvari: »Bodi pokoren in prinašaj veselje ljudem.« Ta človek je razumel, da je treba biti pokoren Očetovi ljubezni, ne imeti drugih ljubezni, biti pokoren temu daru in zatem ljudem prinašati veselje.

»In mi, kristjani, laiki, duhovniki, posvečene osebe, škofje, moramo ljudem prinašati veselje. Toda zakaj? Zaradi tega, zaradi ljubezni, brez vsake koristi, zgolj zaradi ljubezni. Naše krščansko poslanstvo je prinašati ljudem veselje.« Naj Gospod varuje ta dar ostajanja v Jezusovi ljubezni, da bi lahko ljudem prinašali veselje. •

PROSTOVOLJSTVO

Marjan Dvornik

»Uboge imate namreč vedno med seboj, in kadar hočete, jim lahko dobro storite« (Mr 14,7).

Bolj kot odkrivam življenje prve Cerkve, bolj spoznavam, kje je danes praksa Cerkve oddaljena od dobrih rešitev tistega časa. Največja privlačnost je bila v tem, da so tisti, ki so postali Jezusovi učenci, prestopili utečene kulturne običaje svojega okolja. Starešine in diakoni so skrbeli za uboge, predvsem za vdove, saj so vladarji skrbeli zlasti za oboroževanje in vojaške spopade. Bolniki, posebno tisti s kužnimi boleznimi, so ostali sami, brez oskrbe, in so praviloma umirali. Jezusovi učenci pa so zanje poskrbeli, in mnogi so ozdraveli. Tisti, ki so sprejeli vero, niso bili več prepuščeni slepi usodi, saj jim maliki v stiskah niso prav nič pomagali. V skupnosti je vladala medsebojna ljubezen, predvsem pa odgovornost, da nikomur ni bilo treba obupati. Danes imamo socialno državo, organizirane oblike zdravljenja, vrsto socialnih ustanov. Kako lahko sedanje kulturno okolje prestopimo in vzpostavimo novo kvaliteto življenja?

Foto: Tatjana Splichal

Zakaj to navajam? Župnija kot osnovno občestvo vere in medsebojne odgovornosti stoji na treh temeljih: liturgiji, posredovanju nauka in karitas – ljubezni do bližnjega. Prva dva stebra sta kolikor toliko uspešna, tretji pa samo v nekaterih okoljih. Prav ta tretji steber pa ni več steber, ampak paličica, ki jo največkrat predstavljajo upokojenke, ki bi same potrebovale pomoč. Vrh vsega je večina prostovoljskega dela zožena na delitev hrane. Ko sem konec leta 2004 med sklepi vlade našel tudi stališče, da se Slovenija vključi v program pomoči ogroženim Evropske unije, sem videl priložnost, da bi prebudili prostovoljstvo v čim večjem številu župnij. In res smo v nekaj letih razvili mrežo župnijskih Karitas na sedanjo raven. Izvajalci evropskega ukrepa so se morali skozi delo še uspo-

sabljeti, navajati na zahteve transparentnega poslovanja, izpolnjevanje sanitarnih pogojev dela in mnogo drugega.

Da ima skoraj polovica župnij Karitas in vsaj peščico prostovoljcev, je za mnoge uspeh. Zame pa ne. Pomeni, da je več kot polovica župnij brez prostovoljske skupine. Nikakor ne morem razumeti duhovnikov, ki odklanjajo spodbujanje prostovoljstva ali pa so prepričani, da v njihovi župniji ni ljudi, ki bi potrebovali pomoč.

Zame pa je delitev hrane le »vaja« ali nastavek za pravi tretji steber prostovoljstva v župniji. Če z delitvijo hrane in oblačil zadovoljimo del najosnovnejših potreb ljudi v svojem okolju, pa je nabor potreb veliko večji. Vsaka od teh pa je izziv župniji, da opazi ljudi, ki potrebujejo katero koli obliko pomoči, in poišče način, kako ljudi podpreti v iskanju rešitev. Razpadanje zakonov – ali ni to rak na telesu župnije? Mnoge oblike zasvojenosti – ali ni to odtujevanje od Božje bližine? Bolezni, posebej hude – ali ni to klic po ljubezni do bližnjega? In še mnogo je tega. Neka mlada mamica je dejala, da bi si v času porodniškega dopusta želela, da bi imela župnija prostor, kjer bi se mlade mamice srečevale in pogovarjale na dopoldanskih sprehodih z vozički. Osamljeni upokojenici visijo za šankom – kaj nam preprečuje, da bi jim omogočili srečevanje in razvijanje raznih oblik samopomoči? Čakajoči na Zavodu za zaposlovanje – skupina za samopomoč, zakaj ne?

Nimam čarobne paličke za rešitev izzivov, ki so pred nami. Vem pa, da bi Jezusovi učenci danes bili prav tako luč v svojem okolju, če bi imeli razvit tretji steber pastorale. Prepričan sem, da bi povsod tam, kjer bi postala župnija varno okolje za ljudi, ki potrebujejo pomoč, nastala velika sprememba v dojemanju krščanskega življenja.

In kaj je naloga odgovornih, krovne organizacije, škofov? Najprej je treba sistematično vzgajati verujoče za medsebojno odgovornost, za aktivno pomoč. Prebujanje prostovoljskega dela se razvije v razne oblike diakonije (vsekakor je treba redefinirati tudi diakonsko službo). Dokler je diakonska služba le višja stopnja ministrantske službe, pa bomo organizatorje prostovoljskih programov imenovali voditelji, animatorji, terapevti, duhovni pomočniki ...

Prostovoljstvo je pravzaprav šola za življenje – drugačno, kot ga ponuja sedanji čas. Prav je, da ga prepoznamo kot tistega, ki bo postal eden od ključnih temeljev nove evangelizacije. Zaman je namreč biti prepričan, da ni treba nič spremeniti, le goreče živeti to, kar že živimo. Brez sprememb ne bo nobene spremembe. Jezus bi nam samo ponovil svoje besede: bolne ozdravljajte, hudobne duhove izganjajte, mimgrede pa pripovedujte, da se je približal Bog, ki razliva na nas svojo ljubezen.

Če bi začeli to uresničevati, bi naredili nastavek za silovito spremembo. •

IZBERI PRAV. BODI Z MANO.

Jana Flajs

Slovenska karitas je v povezavi s preventivno akcijo 40 dni brez alkohola vabila vse dijake slovenskih srednjih šol, da so s svojimi razmišljanji in izdelki prispevali k spreminjanju odnosa do alkohola. Sodelovali so lahko s samostojno avtorsko vsebino, namenjeno sovrstnikom: pesem, zgodba, esej, strip ...

Mladostniki so razmišljali o tem, kdo v njihovo življenje vnaša veselje, kje se počutijo sprejete, ktere aktivnosti jih veselijo. Želeli smo jih spodbuditi k razmišljanju o bogastvu medsebojnih odnosov, ki je nasprotje razdiralnemu učinkom alkohola. Odločitev za bližnjega, šport, glasbo ... je prava izbira, ki nas spodbuja, da alkoholu rečemo ne. V literarne izdelke so dijaki lahko vključili tudi vidik stisk ljudi, ki trpijo zaradi nasilja, nesreč in bolezni, ki so posledice alkohola.

Na naš naslov je prišlo veliko različnih izdelkov. Nekaj najboljših objavljamo v tej in prihodnjih številkah Žarka dobrote. •

IZBERI PRAV

Alkohol ne osrečuje,
ne pomaga ti živeti',
le še globljo žalost kuje
in utaplja ta naš svet.

Ni tolažba, ni opora,
ni prijazna topla dlan,
dela pa le to, kar mora,
iz spomina briše dan.

On ni tisti, ki pomaga ti življenje razumeti',
ni prijatelj, ki te vabi lepše gledati' na ta svet.
Ni nekdo, ki te spodbuja, da v življenju kaj dosežeš,
in ni tisti, ki svari te, da zvihačam ne podležeš.

Raje z njim se ne rokuj
in prijatelj z njim ne bodi,
rajši poslov z njim ne kuj,
naj kar sam po svetu blodi.

S športom je lepo živeti,
z njim razmigaš si kosti,
z glasbo notranje zoreti
prazne duše ne pusti.

Tvoja je izbira prosta,
delaj, kar te veseli,
njega ne imej za gosta,
da ran v tebi ne pusti.

Mojca Lesnik, Gimnazija Velenje

ZAKAJ RAVNO MI?

In je bil še en tak dan kot vsi ostali! V četrtek zjutraj sem vstala in pogledala na uro. Ponovno sem se zaspala in spet ne bom imela časa za make-up. Odhitim do kopalnice, in ko poskušam vstopiti, so vrata zaklenjena. Tija zjutraj vedno porabi največ časa v kopalnici, zato odhitim v sobo in se najprej preoblečem. Med preoblačenjem pa ugotovim, da mami še vedno ni oprala moje najljubše srajce, zato vsa slabe volje odidem v spodnje nadstropje, kjer v plenica sem in tja teka Jaka. Ker mami že vpije, da je avtobus na postaji, neurejena stečem skozi vrata in za las ujamem avtobus. Sram me je, ker zjutraj nisem imela dovolj časa da bi s pudrom prekrila manjšo modrico na vratu, v tem momentu pa si najbolj želim, da bi lahko prižgala cigareto in se ob njej sprostita. Vsa zaprta vase se usedem zraven nekega dekleta iz paralelke in molčim. Ko avtobus ustavi pred šolo, prva vstanem in izstopim. S hitrimi koraki pridem do kolegice Sare, in še preden jo pozdravim, mi ponudi cigareto, ki jo z zadovoljstvom vzamem in prižgem. Tudi Sara je pokadila svojo, nato pa odhitiva v učilnico in spet celih šest ur poslušava tiste bedne učitelje. Tudi malica je bila preveč bio zame.

Po pouku odidem domov in si skuham svoje super hitro kosilo. Mleko in čokolino je najboljše in najpreprosteje. Kmalu za mano domov pridejo še mami, Tija in Jaka. Danes smo očitno vsi bolj slabe volje, saj vemo, da je četrtek in da se danes domov vrne očka. Jaka vsake pol ure joka, mami pomiva po kopalnici in se pogovarja sama s sabo, Tija gleda televizijo in se z nikomer ne pogovarja, jaz pa se zaprem v sobo, se vržem na posteljo in razmišljam. Po nekem času mami na glas pove, da gre po očka, saj jo je klical, naj pride ponj v službo. Jeeei! Vse nas obide mrz po telesu in Jaka ponovno začne jokati. Mami se odpravi od doma, jaz pa pomirim ta malega. Čez približno petinštirideset minut zaslišim avto, ki pripelje na naše dvorišče in ugasne. Čez minuto ali dve pa skozi vrata vstopita mami in oči. Oba se kisko držita in očka nas komajda pozdravi, nato pa se zapre v spalnico. Samo ob pogledu nanj se mi zamegli pred očmi in njegove kisle ter pekoče vonjave so neprijetne za moj nos. Mami vzame Jako v naročje in ga odnese spat, Tijo komaj spravim izpred televizije, sama pa se zaprem v kopalnico in ponovno premišljujem. Kako je očka? Kako se počuti? Je slabe volje? Nas sploh še ima rad? Tisoč vprašanj se mi poraja v glavi, vendar ne vem odgovorov, in kdo ve, ali jih bom sploh kdaj vedela.

Postanem utrujena, zato odidem v sobo in trdno zaspim. Vse je mirno in tiho, ko naenkrat zaslišim telefon. Nekdo kliče očka. Pogledam na uro in ta kaže 4:27. Le kdo bi ob tej uri klical očka in zakaj? Od utrujenosti se mi zaprejo oči in v trenutku zaspim. Brez

12

sanj se zbudim v novo jutro in si rečem: »Končno petek!«, kljub temu da vem, da bo ta petek zelo naporen, tako kot vsi ostali dnevi, ko je očka doma. Končam s poležavanjem in se spravim v kavbojke ter preveliko majico. Odpravim se do kopalnice, ki je presenetljivo prosta, zato izkoristim priložnost in se uredim. Medtem ko sem zakrivala vse mogoče napake na svojem obrazu, sem zaslišala očka, ki je ravno vstal. Ves neurejen pride do kopalnice in skoraj podre vrata ter vpije, naj se že enkrat spravim ven. Odložim ličila in se, kakor hitro se da, odstranim iz kopalnice. Odhitim v kuhinjo in iz hladilnika vzamem jogurt. Med zajtrkovanjem po nesreči malo zamažem pult, in ko očka pride, postane še slabše volje ter me zmerja, da jem kot pujs. Žalitev me prizadene, zato vse skupaj pustim pri miru in odidem v šolo, kjer je bilo vse enako kot prejšnji dan, le da sem bila danes še malo slabše volje kot včeraj. Ko ponovno mine šest ur, odidem domov. Med potjo se mi v glavi ponovno porajajo vprašanja: Kaj bo, ko pridem domov? Bova z očkom sama doma, dokler ne pridejo še ostali trije člani družine? Bo očka še slabše volje, kot je bil zjutraj? Med premišljevanjem se zagledam v neko točko, in zato skoraj pozabim izstopiti iz avtobusa. Z zelo majhnimi koraki odidem do hiše in vstopim. Zagledam očka, ki pospravlja, briše, sesa, pomiva in se ne pusti motiti. »Kaj pa mu je?« se vprašam. Ne rečeva niti besede. Jaz odidem v svojo sobo, on pa nadaljuje svoje početje. Čez slabo uro domov pridejo tudi mami, Tija in Jaka. Tija ponovno gleda televizijo, mami se z nikomer ne pogovarja, Jaka pa pride k meni v sobo in me ne zapusti niti za trenutek. Čez nekaj časa pa le zaslišim: »Kaj je spet to?

Pa sem ravnokar pospravil. Pa s kom jaz živim!? Vi ste pravi pujsi. Svinje!« Ves prestrašen Jaka prihiti k meni v objem, nato pa zaslišiva Tijo, ki se je zaklenila v sobo. Mami molči in čutim, kako v notranjosti trpi, vendar se boji. Tisto popoldne mine in pride večer. Oči vzame ključke od avta in se odpelje. Ne vemo ne kam, ne s kom je odšel in niti, kdaj se vrne. Kmalu vsi zaspimo. Zjutraj, ko se zbudim, uredim in pridem iz hiše, vidim naš avto. Presenečena z velikimi očmi pogledam tega starega in ubogega Fiata. Bil je namreč popraskan po desnem boku in ni imel desnega stranskega ogledala. To popoldne smo ponovno vsi slabe volje in Tiji med gledanjem televizije iz oči tečejo solze. Oče jo je nahrulil in udaril tako močno, da jo boli lice, pa čeprav je samo pozabila pomiti posodo. Popoldne je in oče išče ključke od avtomobila. Ko ugotovi, da jih je mami skrila, da se ne bi zgodilo še kaj hujšega, oče vzame nahrbtnik in denarnico ter odide od doma. Vrne se pozno zvečer, se uleže na kavč in iz nahrbtnika vzame steklenico. V njej je bila tekočina rjavkaste barvne in po videzu sodeč zelo močna. Pogledam očka in on pogleda mene. Tiho strmiva drug drugemu v oči. Po nekaj sekundah ne morem več zdržati pritiska, zato odidem v sobo in molče premišlujem: »Zakaj je ravno pri nas tako? Zakaj ravno mi in naš očka? Zakaj smo mi tisti, ki nas je to prizadelo? Ali ni nikogar na tem svetu, da bi nas imel tako rad, da bi nam pomagal in nas odrešil teh muk? Je tu sploh kakšna rešitev? Dvomim.«

*Manca Jeršin, 1. d
Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica*

celje

NASLEDNJE LETO SE ZOPET VIDIMO

Srečanje starejših, onemoglih in invalidnih župljanov Bistrice ob Sotli

Zadnjo aprilsko nedeljo je sonce že v zgodnjih urah sijalo in oznanjalo, da bo v cerkvi sv. Petra pod Svetimi gorami veselo – malo drugače. Domača Župnijska karitas Sveti Peter pod Svetimi gorami je na ta dan pripravila srečanje starejših (nad 70 let) in invalidnih občanov. Ob 10h se je začela sveta maša, ki je posebej pripravljena in namenjena prav njim. Med mašo so sodelovali tudi člani ŽK. Vsi starostniki so imeli priložnost za sveto spoved in maziljenje. Večina prisotnih je dolga leta redno hodila k sveti maši celo po več kilometrov peš. Sedaj pa je starost naredila svoje

in marsikdo zaradi slabšega zdravja ostane doma in moli ter si mašo ogleda preko TV-sprejemnika ali jo posluša po radiu. Prav zato se še posebej veselijo te nedelje, ko jih ŽK povabi medse.

Po končani sveti maši so se zbrali v učilnici, kjer so pridne članice ŽK pripravile dobrote in okrepčila. Poleg nagovora domačega g. župnika Damjana Kežarja in voditeljice Alenke Zorenč so v goste povabili še domačega zdravnika Francija Božička, ki jim je z veseljem povedal veliko pozitivnih besed. Nato jih je nagovoril še župan Franjo Debelak. Za veselo vzdušje je s svojo harmoniko kot vedno poskrbela voditeljica Alenka Zorenč. Ubrane pesmi so zvenele, vzdušje je bilo nepozabno. Najstarejša udeleženka je imela kar 104 leta. Na koncu je dejala, da se naslednje leto spet vidimo. »Pa da ne bo kdo manjkal!« Upamo, da bo Bog vsem podaril zdravja, da bodo lahko drugo leto spet navzoči na srečanju. •

koper

DOBRODELNI KONCERT »MOZAIK DOBROTE«

Irena Lukan

Dekanijska karitas Idrija-Cerkno je 22. 4. 2017 pripravila drugi dobrodelni koncert **»Mozaik dobrote«**, na katerem je v petnajstih točkah sodelovalo nad 70 nastopajočih. Pester program je privabil lepo število obiskovalcev, ki so na predvečer nedelje Božjega usmiljenja napolnili Kulturno dvorano v Spodnji Idriji.

Program je bil preplet različnih žanrov glasbe, v katerem so se zvrstile nastopajoče skupine in posamezniki iz župnij naše dekanije. Z nastopi so navdušili mladi glasbeniki: citrarki Nuša in Suzana, otroški zbor župnije Ledine, Leon, Neža in Metka Rudolf, Rok Medved, Mladinski pevski zbor Mladi upi Idrija in Anja Istenič, pa tudi bolj prekaljene skupine: Ženski pevski

zbor Cerklanke, Kanomeljske punce, Ansambel Blisk, družina Mrzlikar Menegati in družina Grošelj. S čisto domačim in vsakdanjim skečem pa so obiskovalce nasmejali člani KUD Zarja iz Zakriža. Program je v mozaik oblikovala Irena Hvala, ki je koncert tudi vodila in z govornimi vložki domiselno povezovala šopek darov življenja.

Kot je v kratkem govoru poudaril g. Matej Kobal, je dobrota prisotna, je med nami, le znati jo moramo videti. Poiskati pa jo moramo tudi v sebi. Obiskovalci koncerta so jo nedvomno našli, saj se je v skrinjicah za prispevke na koncu nabralo nekaj več kot 1.300 evrov, kar bo v celoti namenjeno družinam v stiski.

Katarina Filipič se je v imenu Karitas na koncu zahvalila vsem nastopajočim in vsem, ki so pomagali pri izvedbi koncerta, ter poudarila veselje nad tem, da so se prav vsi, ki so jih k sodelovanju povabili, temu takoj odzvali. Posebej se je zahvalila obiskovalcem za njihov dar.

Vidimo se prihodnje leto na še enem lepem, z veseljem in dobroto prežetem večeru. •

UMETNIKI ZA KARITAS V RIMU

Jožica Ličen

Na povabilo veleposlaništva RS pri Svetem sedežu v Vatikanu so likovna dela, ki so nastala v 22. mednarodni likovni koloniji Umetniki za Karitas pod geslom »Pogum, vse ljudstvo v deželi, govori Gospod« (Ag 2,4), 24. aprila romala v Rim, na razstavo v cerkev Santa Maria dell'Anima v bližini Trga Navona.

Predstavitev likovnih del pa tudi Sinjega vrha in Vipavske doline je privilegij, istočasno pa velika skrb in obveza. Radi rečemo, da so Umetniki za Karitas projekt, ki prerašča v gibanje lepega in dobrega. In tudi tokrat smo v večnem mestu to pokazali in dokazali.

Kar veliko priprav je bilo treba, da je osemindvajsetčlanska ekipa umetnikov ter strokovnih in karitativnih sodelavcev že v nedeljo, 23. aprila, iz Ajdovščine z avtobusom romala v Rim, kamor smo prispeli pod večer. Zanimiva je bila dostava slik, stoyal in vsega ostalega iz avtobusa v razstavišče, saj je v središču mesta veliko ulic in trgov zaprtih za promet, vendar nismo se ustrašili, in okrog polnoči je bila razstava postavljena.

Naslednji dan so se nekateri odpravili raziskovat rimske znamenitosti, drugi pa smo v cerkvi, ki je za korak oddaljena od znanega Trga Navona, številnim obiskovalcem razlagali o slikah, o naših umetnikih, o Karitas, predvsem pa o našem koščku Slovenije, iz katerega prihajamo. Zvečer se nam je pridružil škof Jurij, njegov tajnik Blaž in ravnatelj Karitas oz. škofov vikar za pastoralo Slavko. Začeli smo z mašo, ki jo je ob somaševanju rektorja bazilike, ravnatelja in števil-

14

nih slovenskih duhovnikov, ki bivajo v Rimu, daroval škof Jurij. Molitev v dveh jezikih je s petjem in igranjem obogatil Gianni Rijavec. Pozornosti številnih sta bila pri darovanju deležna tudi Beti in Kristjan, sinjevrška mlada moč, ki sta prinesla kruh in vino. Poleg naše skupine so bili prisotni tudi romarji in člani diplomatskega zbora kar desetih držav od Evrope do Japonske in Amerike.

Tudi program odprtja razstave je s slovensko pesmijo obogatil Gianni, v nagovorih Slavka Rebca, Anamarije Stibilj Šajn, Jožice Ličen in evropskega poslanca Lojzeta Peterleta pa se je prepletala beseda o umetnosti, karitativni dejavnosti in pogumu, ki ga vsi potrebujemo za doseg lepega in dobrega med nami in v svetu. Razstavo je v domačem jeziku in jezikih prisotnih diplomatov odprl veleposlanik g. Tomaž Kunstelj. Po ogledu razstave, kjer so nekatere slike že dobile svojega posvojitelja, se je druženje nadaljevalo v knjižnici. Dobrote iz Sinjega vrha, vino iz Vipavskega Križa in domače pecivo iz Višenj so navdušili obiskovalce in idej za sodelovanje ni zmanjkalo.

Naslednje jutro smo se zbrali v baziliki sv. Petra pri skupni maši, ki jo je daroval br. Štefan Kožuh, generalni vikar kapucinov. Tudi ta dan smo bili nekateri na razpolago obiskovalcem razstave, drugi pa so odšli na ogled, med drugim so obiskali tudi Center Aletti. Zvečer je spet sledila karavana slik iz razstavišča na avtobus.

Pravijo, da vsak delavec zasluži svoje plačilo, in avdiencia pri papežu Frančišku na Trgu sv. Petra je bila vsem največje poplačilo za trud in skrb. Med sto in več tisoč ljudmi različnih barv, narodnosti pa tudi ver resnično začutiš svet v malem in papežev nagovor človeku vliva pogum, saj je kar nekajkrat ponovil: »Vsi

smo popotniki in Bog je vedno z nami, zato, ne bojte se!« Vstopnice za prisotnost na Trgu sv. Petra smo dobili vsi, za vstop v prostor, kjer je tudi možnost rokovanja s papežem, pa je bil omočen le dvema. Slikarko Miro Ličen Krmpotič in likovno kritičarko Anamarijo Stibilj Šajn smo izbrali, da sta v imenu nas vseh stisnili roko papežu Frančišku in mu izročili darila: v veliki škatli je bilo vseh dvaindvajset katalogov Umetniki za Karitas, v katerih so zapisana imena več kot 1500 slikarjev in kiparjev, katerih dela so bogatila kolonijo, in več kot 270 potujočih razstav. Za vse pa je bil nepozaben dogodek, ko je papež skozi množico ljudi, ki so mu hoteli stisniti roko, zagledal v Mirinih rokah potico in vzkliknil: »Slovenska potica!« ter kar sam poiskal njeno roko. Ja, Marinka iz Višenj je s svojo potico navdušila celo papeža. Preprosto, vendar srčno.

Istočasno so bili, sicer na drugem koncu trga, na avdienci tudi ministri prve slovenske vlade z evropskim poslancem Lojzetom Peterletom, z namenom, da se zahvalijo papežu, ker je pred petindvajsetimi leti prav Sveti sedež med prvimi priznal samostojno Slovenijo.

Tako kot se za Slovence spodobi, smo se po zaključku avdiencie dobili in na Trgu sv. Petra je zadonela slovenska pesem, tudi Zdravljica.

Umetniki za Karitas lepo in dobro potuje naprej: Novo mesto, Nazarje, Murska Sobota, Sveta gora, Bovec, istočasno pa že potekajo priprave na 23. kolonijo na Sinjem vrhu, ki bo potekala pod geslom: »Ljubezen je ...«. Prav v teh dneh je prišla po pošti iz Japonske slika, ki jo je daroval umetnik, ki bi sicer želel sodelovati v koloniji, vendar ne more, saj je pot zanj predraga. Resnično, dober glas seže v deveto vas! •

Ljubljana

KO SPREJMEM SEBE,
LAŽJE SPREJMEM DRUGE

Alenka Petek

Aprila smo zaključili spomladanski del šolanja za svetovanje, ki je potekalo v Portorožu od 21. do 23. aprila. Tema tokratnega srečanja je bila **Jaz v odnosih**.

Takoj po večerji smo pričeli z delom. S klobčičem volne, ki smo si jo podajali, smo ponazarjali odnose, ki se tkejo med nami. Nastajala so križišča, stičišča in vozlišča. Popuščali in zategovali smo volno, ki je bila simbol odnosov, ki smo jih ustvarjali v življenju.

Najprej smo se posvetili odnosom z najbližjimi – starši, partnerji in otroki. Spomnili smo se dogodkov in situacij, ki so najbolj določali naše odnose z njimi.

Spoznali smo, da so vsi odnosi pomembni. Svet odnosov je tisto, kar nam je v življenju najbolj dragoceno. Od nas je odvisno, kakšne odnose ustvarjamo. Posameznik s svojim obnašanjem, razmišljanjem, prepričanjem, pravili, normami in značilnostmi vpliva na okolico in s tem sooblikuje odnose.

Naslednji dan smo s kovanci izdelali sociogram naših družin. Najprej smo izbrali kovanec zase, potem pa še za ostale družinske člane. Za vsakega smo izbrali takšnega, ki ga je najbolj določal, in ga postavili v odnos oz. razmerje do sebe in ostalih družinskih članov. Kovance smo razporedili glede na bližino in odnose, ki smo jih stkali z bližnjimi. Izdelan sociogram smo nato predstavili v manjši skupini. Pogledali smo, kateri odnosi so zdravi in katere lahko spremenimo.

Odnosi so potreba vsakega izmed nas, saj omogočajo druženje, pogovor, delitev, skupne aktivnosti in z njimi zadovoljujemo tudi nekatere svoje potrebe – po bližini, varnosti, povezanosti, pripadnosti. V odnosih se tudi učimo potrpežljivosti, sprejemanja različnosti, empatije, poguma, samozavesti, postavljanja zase.

Popoldne nam je predavatelj skozi zgodbe Svetega pisma podal razmišljanje o razreševanju medsebojnih nesporazumov in sporov skozi štiri generacije. Spoznali smo, da so bili tudi svetopisemski očaki samo ljudje, ki so se prav tako kot mi soočali s problemi v odnosih. Začetki segajo v odnos med Abrahamom in Saro. Njun sin Izak je z Rebeko še delno ponavljal napake svojih staršev, čeprav je določene zadeve že razreševal. Razreševanje nadaljuje Jakob z ženo z dvema obrazoma: lepo in mlajšo Rahelo ter grdo in starejšo Lejo. Končno razrešitev pa doseže Jožef, ko začne znova graditi odnose v Egiptu.

Skozi zgodbe Svetega pisma so nam bile predstavljene tudi faze odraščanja oz. mladostništvo ter njegove značilnosti. Mladostništvo je doba človekovega

razvoja med otroštvom in odraslostjo, ki traja med približno 12. in 22. letom. Obdobje adolescence je čas silovitih sprememb tako na telesni kot na čustveni, intelektualni in vedenjski ravni. Mladostništvo se začne s puberteto. Le-ta se odraža v bioloških spremembah, kot so pospešena rast, poraščenost in nenavadna razmerja med različnimi deli telesa. Posamezniki so v času pubertete lahko razdražljivi, kritični do sebe, občutljivi, imajo nizko samopodobo ter veliko pozornosti posvečajo svojem videzu. Puberteta se konča z biološko zrelostjo.

V obdobju mladostništva se prične osamosvajanje od družine in drugih odraslih. Odnos s starši iz odvisnega preide v bolj enakopraven in zrel odnos, v katerem postanejo mladostniki bolj neodvisni. Gre za počasen in postopen proces, ki pa ne izključuje stresa in napetosti tako pri starših kot pri mladostnikih.

Za obdobje mladostništva so značilne različne faze odnosov mladostnikov do staršev:

Upad idealizacije staršev. Dvomi v stališča in vrednote staršev ter zavračanje le-teh. Nesprejemanje predlogov in nasvetov.

Preizkušanje različnega vedenja ne glede na nasvete in opozorila. Vlogo staršev prevzemajo vrstniki. Zelo poudarjajo različnost od staršev. Prepričani so v lastno vsemogočnost.

Obdobje ponovne potrebe po naklonjenosti staršev in hkrati ambivalentnost do staršev (težnja po ločevanju in povezanosti).

Obdobje razumevanja sebe in drugih kot neodvisnih, posebnih, a medsebojno povezanih posameznikov, ter upad ambivalentnosti.

Sledila je vaja podelitve življenjskega prostora. Med sabo smo si razdelili življenjski prostor. Ukvarjali smo se s prepoznavanjem dejstva, kaj smo s svojim

življenjem naredili, kako smo izkoristili svoje sposobnosti in oplemenitili svoje talente. Potem smo izbrali nekaj predmetov, ki so simbolizirali naše življenje, naše sposobnosti in značilnosti, ki so nas zaznamovale, ter jih postavili na življenjski prostor. Sledila je interpretacija in opis postavljenega.

Srečanje smo zaključili s sveto mašo, kjer smo se zahvalili za dobro delo v skupini in odprtost udeležencev, ki so z nami podelili svoje odnose od primarne družine do danes. •

16

PRILOŽNOST, DA SMO LAHKO SVOJE DELO IZROČILI MILOSTNI PRIPROŠNJI MATERE BOŽJE

Zbrala: Polona Miklič

Utrinki z romanja prostovoljcev župnijskih **Karitas ljubljanske nadškofije**

Letošnje tradicionalno romanje prostovoljcev župnijskih Karitas Ljubljanske nadškofije nas je popeljalo na sosednjo Hrvaško, v Marijino svetišče na Trsatu, ki ga že 700 let obiskujejo romarji iz Hrvaške, Slovenije in od drugod. Dan smo zaokrožili z obiskom gradu Prem in spominske sobe Dragotina Ketteja. Svoje vtise z romanja so strnili tisti, ki jim je v prvi vrsti tudi namenjeno kot zahvala za njihovo delo: prostovoljci naših župnijskih Karitas.

Tudi letos romanje prostovoljcev ŠKL ni bilo vezano na lepo vreme, kar me je še posebej veselilo, saj je bila želja, da se zahvalim Mariji in jo prosim za blagoslov in varstvo, neizmerna.

Ko smo posedli v avtobus in se odpeljali proti Kočevju, sem se predala ritmu avtoceste in škrebļanju dežja po oknih. Ubrana molitev rožnega venca je prihajala iz petdesetih grl in ustvarila neko posebno vzdušje, ki ga niso prekinili niti schengenski postopki na meji niti dež, ki je v Delnicah v nekaj minutah oblikoval luže na parkirišču pred bencinsko črpalko.

Liko so prekrivale meglice in predme nosile Marijino podobo iz spominov na romanje na Trsat v otroštvu, na tiste številne stopnice, ki so vodile do Marije, na čudovito petje v baziliki, ki je mojemu strogemu očetu orosilo oči, ter na oranžado in dišeče buhteljne, ki jih je mama delila na klopci v parku. Mislim, da sem takrat vzljubila Marijo in morje, ki je enako butalo ob obalo med tokratno vožnjo skozi Reko na 135 m visok vrh z baziliko Trsatske Matere Božje.

Po kratki predstavitvi zgodovine bazilike s strani brata frančiškana je baziliko napolnilo petje prostovoljcev med sveto mašo, ki jo je daroval predsednik Škofijske karitas Ljubljana g. Marko Čižman. Nato je

Vztrajnosti romarjev tudi megla ni kljubovala in pred nami je »zrasla« cerkvice sv. Helene na Premu.

sledil tih osebni stik vsakega izmed nas z Marijo in takrat je čas mineval prehitro.

Po ogledu samostanske zakladnice, kjer najbolj blestijo Marijine podobe, smo zapustili Trsat in se čez mejni prehod Jelšane odpeljali na kosilo s prijetnim druženjem. Spotoma smo si ogledali Prem pri Ilirski Bistrici, vas, kjer se je rodil pesnik naše

moderne Dragotin Kette, cerkev sv. Helene in obnovljeno grajsko poslopje, od koder se je odprl krasen pogled na kraj ter okoliško brkinsko gričevje.

Dežniki in dež so bili ves dan tihi spremljevalci, a me niso motili. Zastirali so sicer moje poglede v naravo, so pa odkrili toplino mojih sodelavk, prostovoljk Škofijske karitas Ljubljana, ki je ob reševanju vsakdanje problematike včasih ne opazim. Tudi za to milost sem hvaležna trsatski Gospe.

Iskrena hvala tudi sodelavcem Škofijske karitas Ljubljana za vso pozornost. Naj Marija še naprej blagoslavlja karitativno delo in vas ter vaše prostovoljce, ki vedno znova dajejo na razpolago svoje, včasih tudi utrujene, roke.

Marija Dolinar, ŽK Bevke

Ne le megli, tudi burji smo kljubovali z dobro voljo.

Markovi zvesti spremljevalki sta kitara in dobra volja.

Vsako romanje je zame posebno doživetje. Tako je bilo tudi romanje s sodelavci Karitas na Trsat. Slabo in hladno vreme nam ni pokvarilo romarskega vzdušja. Piko na i je seveda dala sv. maša v baziliki na Trsatu. Mariji smo se lahko priporočili z našimi prošnjami in željami, jo počastili s petjem in molitvijo.

Romanje je bilo posebno še zato, ker se tako prostovoljci družimo, še bolj osebno spoznavamo in tkemo prijateljske vezi ter na prvo mesto postavimo sebe.

*Tatjana Škrabec,
ŽK Šentvid pri Stični*

Romanje sodelavcev župnijskih Karitas me vsako leto močno prevzame. Velika družina prostovoljcev se vsak s svojimi prošnjami in zahvalo poda na romanje, letos k Materi Božji na Trsat.

Lahko bi rekel, da je bilo romanje organizacijsko popolno, slabo vreme, ki nas je spremljalo, pa ne more pokvariti namena potovanja.

Trsatski Mariji sem zaupal svoje prošnje in zahvale, organizatorjem iz ŠKL pa hvala, da smo lahko ponovno začutili, da sodimo v veliko družino, ki želi delati dobro in se hkrati zaveda, da pri svojem delu potrebuje Božjo pomoč tako pri delu z ubogimi kakor v življenju nasploh.

Martin Gorenc, ŽK Kamnik

Romanje na Trsat je bilo priložnost, da delo v Karitas, sodelavce in ljudi, ki jih ob tem srečujemo, izročimo milostni priprošnji Matere Božje na Trsatu. Potrebujemo Božjo pomoč, ki jo z vero lahko tudi prejmemo na milostnem kraju. Na Trsat so že v preteklosti romali številni Slovenci, veliko tudi iz Brkinov. Doživeli smo prijazen sprejem domačega duhovnika v Kettejevi rojstni vasi Premu in obeh turističnih vodnic, ki so predstavili grad, prostore šole, ki je bila istočasno Kettejeva rojstna hiša, cerkve ter nasploh bogat nekdanji in sedanji vsakodnevni utrip nekoliko odmaknjene brkinske vasi. Hvaležni smo za vsa medsebojna srečanja, pa sodelavcem ŠKL ter duhovniku Marku Čižmanu za organizacijo romanja. Najbrž bo ne samo nam, temveč tudi osebju v restavraciji, kjer smo imeli kosilo, ostalo navdušenje ob zapetih pesmih in zvokih kitare g. Marka. Naj nas blagoslov in Božja beseda mašne daritve iz romarskega svetišča spremljata tudi pri nadaljnjem delu v Karitas in pri naših srečevanjih.

Franci Razingar, ŽK Bled

POČITNICE STAREJŠIH V PORTOROŽU

Danica Huth

V času od 8. do 12. maja so potekale počitnice za starejše sodelavke Karitas. V Sončni hiši se nas je zbralo 18 prostovoljk iz Škofijske karitas Ljubljana. Naša voditeljica, ga. Alenka, Je poskrbela za pester program. Prvi dan smo se predstavile, povedale svoja pričakovanja in izžrebale skrivnega prijatelja. Vsako jutro smo začele s telovadbo, ki jo je vodila ga. Ema. Še pred zajtrkom smo dodobra razgibale vse naše ude.

Tiste, ki so bile dežurne, so za vse obroke pripravile mizo na terasi v senci vinske trte. Pred in po jedi smo vedno zmolili krajšo molitev. Pohvale kuharici, hrana je bila pestra in dobro pripravljena! Dopoldnevi so bili namenjeni sprehodom in krajšim izletom. V sredo smo šle peš do Strunjana, prav do cerkvice Marijinega prikazanja. Letos avgusta bo minilo 505 let, odkar se je Marija prikazala dvema čuvajema vinograda. Na stenah cerkve so čudovite slike na platu, ki prikazujejo prizore iz Marijinega življenja. Kmalu je cerkev postala najpomembnejša istrska Božja pot. Seveda smo se povzpele tudi do križa na vrhu griča, od koder se je širil čudovit razgled čez morje, celo do italijanske obale.

V četrtek smo se z ladjo odpeljale do Izole in si ogledale mesto, seveda le bolj obalni del. Spremljal nas je g. Marko Čižman. Kjer pa je on, tam ne gre brez petja ljudskih in Marijinih pesmi. Skupina avstrijskih turistov nas je občudujoče poslušala. Razveselili so se tudi belokranjske pogače, ki nam jo je za na pot spekla ga. Lidija. Vstale smo že ob 6. uri zjutraj in spremljale pripravo testa.

Da ne boste mislili, da smo bile vse dni brez sve-te maše: del hiše je spremenjen v manjšo kapelo in v njej je sv. mašo enkrat daroval g. Marko Čižman, enkrat pa g. Božo Rustja. Oba sta nam posredovala veliko lepih misli in spodbud za nadaljnje delo.

Kaj pa smo počele ob popoldnevih? Po kosilu je sledil krajši počitek, nato pa dve uri kopanja v bazenu z ogrevano morskovo vodo. Še posebej je prijala vodna telovadba ob glasbi. Naši otrdeli sklepi so se prijetno

razgibali. Ko je bilo še kaj prostega časa, smo se posvečale ročnim spretnostim. Barvale oz. risale smo na steklo, oblikovale glino in izdelovale rože iz krep papirja. V svet izdelave rožic nas je popeljala ga. Štefka.

Mini počitnice so hitro minile. V petek po kosilu smo se prijateljsko poslovile z željo, da se še kdaj srečamo. Hvala vsem, ki ste nam omogočili te prijetne dneve v Portorožu. •

maribor

ŠESTA BREZDOMIADA

Boštjan Cvetič

Srečanje slovenskih zavetišč, sprejemališč, dnevnih centrov in nasploh programov, ki se ukvarjajo z brezdomno populacijo, ki smo ga na mreži brezdomnih organizacij poimenovali brezdomiada, je v zadnjih letih postalo stalnica ter tradicija v slovenskem brezdomnem prostoru, saj je letos potekalo že šestič. Po gostoljubnem Prekmurju in kmetiji Korenika je letošnja brezdomiada gostilo ter pripravilo Društvo prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote v Mirnu, in sicer v četrtek, 11. 5. 2017, na Mirenskem gradu.

Skupaj se je tako srečalo in v enajstih različnih aktivnostih pomerilo 150 uporabnikov, ki so prišli iz enajstih organizacij. Ob že tradicionalnih igrah (šah, človek ne jezi se, balinanje ...) so se uporabniki preizkusili tudi v novih aktivnostih, vezanih na različna uporabna znanja, kot so npr. simbolično grajenje hiše ali presejanje zemlje. Ob tem seveda ne gre pozabiti tudi na skupno kosilo, s katerim nam sicer ni uspelo pregnati dežja, ki nas je spremljal cel dan in nekoliko prekrojil nekatere zunanje aktivnosti, da so postale bolj »notranje«.

Tudi iz naših brezdomskih programov se je brezdomiade udeležilo devet uporabnikov ter trije zaposleni,

ki smo že zarana, pred šesto uro, krenili iz Maribora na pot proti Primorski ter se vrnili nazaj v večernih urah, prijetno utrujeni in polni vtisov ter novih in obujenih poznanstev.

Bilo je lepo in zanimivo, zato vsi skupaj kličemo: Nasvidenje prihodnje leto! •

UTRINKI IZ NAŠIH DOMOV ZA STAREJŠE

Globok vdih, ...

Klavdija Lovenjak

Na prvi torek v maju obeležujemo dan astme. Gre za neozdravljivo bolezen, ki prizadene ljudi ne glede na starost, spol in mesto bivanja. Lahko se konča tudi s smrtjo, če bolnikom ni dostopno zdravljenje. Med astmatiki so zelo uspešni športniki in tudi varovanci Doma Danijela Halasa v Veliki Polani. Dihanje je življenjsko pomemben proces, za katerega poleg zdravih pljuč potrebujemo primerno vzdržljivost srčno-žilnega in živčno-mišičnega sistema. Dihalne vaje vplivajo na delovanje celega telesa.

Poleg lažjih vaj, ki jih skozi leto stopnjujemo, smo se na strokovnem timu odločili, da bomo enkrat na teden izvajali skupinske dihalne vaje. Skupina se oblikuje in pripravljamo ustrezne pogoje, med katere sodi primerna temperatura, vlažnost, zračnost prostora. Posebno pozornost dajemo drži. Pravilna oziroma čim bolj idealna drža je ključnega pomena za popolno dihanje. Ob aktivni drži pa je treba doseči tudi sprostitve, ki je enako pomembna za izvajanje dihalnih vaj. Pravilno izvedena vaja nas mora sprostiti. Najbolj popolno dihanje je, ko je vključena diafragma. Gre za primarno dihalno mišico, zato se učimo preponskega dihanja, poznati pa moramo tudi dihanje s spodnjim delom prsnega koša, ki je ključno po operacijah trebuha. Kasneje vaje dihanja preidejo v trening dihanja, kjer se lahko uporabljajo tudi uteži. Čeprav je čas respiratornih obolenj mimo, se bomo učili tudi pravilno izkašljevati.

Dihaj mimo in enakomerno, in telo in duh bosta usklajena. •

Sprehod po našem mestu

Ksenija Komperšak

V okviru mednarodnega dneva medicinskih sester in svetovnega dneva gibanja smo v Domu sv. Lenarta v petek, 12. maja, organizirali že tradicionalni sprehod s stanovalci po bližnji okolici mesta Lenart. Sprehod je namenjen predvsem tistim stanovalcem, ki za gibanje

potrebujejo invalidski voziček oz. kak drug pripomoček za pomoč pri hoji. Pridružili pa so se nam tudi tisti bolj aktivni, samostojni stanovalci.

Zaposleni smo na sprehod peljali 19 stanovalcev, ki za gibanje potrebujejo voziček, in 20 stanovalcev, ki pri hoji uporabljajo bergle, palico ali hoduljo s kolesi.

Pot na je vodila izpred doma po okolici mesta Lenart do mestnega parka, kjer se vedno radi zadržimo, poklepeta in zapojemo.

Stanovalci in zaposleni smo tako skupaj preživeli lepo dopoldne ob druženju, sproščnem klepetu in gibanju v naravi.

Takšna oblika gibanja in druženja je postala naša stalnica, saj tudi na tak način želimo stanovalcem izboljšati samostojnost in kakovost življenja ter jim polepšati bivanje v Domu. •

ново mesto

PRI SVETEM DUHU ZAKONCI OBNOVILI OBLJUBE

Ana Srpčič

Druga velikonočna nedelja – nedelja Božjega usmiljenja ali po ljudskem poimenovanju bela nedelja – je bila za župnijo Sveti Duh na Velikem Trnu poseben praznik. Na farnem dnevu, ki je s praznovanjem zakonskih jubilarntov povezal celotno župnijo, se je zbralo kar 22 zakonskih parov, ki so pri sveti maši obnovili zakonske obljube. Med pari je bilo veliko svetoduških rojakov, ki jih je pot življenja odpeljala izven meja naše fare in tudi izven meja naše domovine.

Po sveti maši se je druženje več kot 200 udeležencev (jubilarntov, svatov, fara-

nov) nadaljevalo v dvorani kulturnega doma na Velikem Trnu, ki ga je bilo treba »razširiti« s šotori na parkirišču. Ob glasbi in hrani

je bilo veselo, kot se za pravo ohcet spodobi.

Na harmoniko je zaigral Žiga Špiler, v nadaljevanju pa nas je z glasbo za

ples ogrel Ansambel Lenart iz Škocjana. Miza je bila polna dobrot, za kar so poskrbeli udeleženci farnege dne sami, ob pomoči pridnih

prostovoljk Župnijske karitas. Velika sočna torta ni bila le zelo lepa, bila je tudi slastna. Med veselim druženjem je svetoduški župnik Gregor Kunej vsem jubilarntom čestital in jim ob tem poklonil spominske plakete.

Prav lahko bi rekli, da smo bili družba od 1 do 100 let; med »svati« je bilo veliko otrok, ki so zbrane razveseljevali z razigranostjo, posebne pozornosti je bila deležna najstarejša faranka, 99 letna Reza Božič. Generacijsko pisana družba torej, pari so namreč praznovali od 10 pa do 55 let skupnega zakonskega življenja; en par je praznoval zlato poroko in dva para 55 let poroke. Ravno ti pari so nam s svojim pogumom in življenjsko voljo ponovno dokazali, da je življenje brez ljubezni kot leto brez poletja. Vsi zbrani pa so bili navdušeni nad turnirjem v sekanju pirhov. Igra je bila zanimiva tako za tekmovalce kot za navijače, in glede na navdušenje jo bo treba ob letu ponoviti. •

V Drgančevju smo s Krkaši pripravljali prehranske pakete.

Na srečanju starejših in invalidnih faranov Bistrice ob Sotli je ŽK poskrbela tako za duhovno, telesno in družabno krepcilo.

»Zaupaj mi! Vodila te bom«
Priprave animatorjev za delo z otroci na Počitnicah Biserov

Prijatelji iz Francije so v Novo mesto pripeljali medicinske pripomočke in sanitetni material.

»Jutranja telovadba z razgibavanjem sklepov je pomagala k boljšemu počutju.«
Letovanje starejših v Portorožu Škofijske karitas Ljubljana

QR koda za dostop do Žarka dobrote na internetni strani preko sodobnih spletnih bralnikov.

